

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z wniosku A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanego Z. S.

o należność z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 października 2009 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 29 maja 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, odrzucił skargę kasacyjną pełnomocnika A. S.

Skargę tę wniósł pełnomocnik skarżącej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 października 2008 r., zmieniającego w części wyrok sądu I instancji, w części oddalającego apelację. W skardze kasacyjnej pełnomocnik skarżącej jako wartość przedmiotu zaskarżenia podał wartość przedmiotu sporu i zaskarżenia, widniejącą w apelacji.

Zarządzeniem z dnia 29 kwietnia 2009 r. pełnomocnik został zobowiązany do uzupełnienia braków skargi przez nadesłanie dwóch odpisów skargi oraz

wskazanie sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia i prawidłowe określenie tej wartości.

W odpowiedzi pismem z dnia 21 maja 2009 r. pełnomocnik dołączył odpisy skargi, wskazał jednocześnie, że wartość podana w skardze pochodzi z postępowania apelacyjnego, natomiast z uwagi na fakt, że wyrok Sądu Apelacyjnego zmienił tę wartość, jednak na obecnym etapie postępowania nie ma żadnych wyliczeń ZUS ani też nie można dokonać wyliczeń własnych.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że w aktach rentowych znajduje się dokładne wyliczenie zaległości składkowych, co umożliwiało wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia – jej wyliczenie przez profesjonalnego pełnomocnika. W tej sytuacji sąd uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie została wskazana, wskutek czego odrzucił skargę kasacyjną.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik skarżącej wywiódł, że wyliczenia tego nie dało się dokonać na podstawie akt rentowych – nie mógł tego uczynić nawet profesjonalny pełnomocnik. W tej sytuacji należało posługiwać się wartością przedmiotu zaskarżenia ujętą w apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia stanowi obowiązek skarżącego. Realizacja tego obowiązku może jedynie polegać na wskazaniu wartości właściwej na danym etapie postępowania. Nie sposób zatem uznać, że wypełnia dyspozycję art. 368 § 2 k.p.c. podanie w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia uprzednio ujętej w apelacji, gdy doszło w tym postępowaniu do zmiany wyroku sądu I instancji wpływającej na wartość roszczeń dochodzonych w sprawie. W niniejszej sprawie skarżący miał świadomość, że wartość ta uległa zmianie – stosownie do wyjaśnień zawartych w piśmie z dnia 21 maja 2009 r.

Skarżący, mimo że wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia może okazać się skomplikowane, powinien podjąć się tego wyliczenia i przedstawić je jako wartość przedmiotu zaskarżenia. Nie przeszkadza w tym stopień skomplikowania obliczeń, nawet jeśli należy dokonać przeliczenia składek zaległych na różne fundusze i z różnymi terminami płatności. Są to operacje

matematyczne, które powinien wykonać profesjonalny pełnomocnik w ramach przygotowywania skargi kasacyjnej. Wypada w tym miejscu podkreślić, że obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia obejmuje również obowiązek ujawnienia sposobu obliczenia tej wartości. Termin na wniesienie skargi (2 miesiące) umożliwia skorzystanie z ewentualnej pomocy osób trzecich, jeśli pełnomocnik nie jest mimo wszystko w stanie uczynić tego samodzielnie. Nie sposób natomiast aprobować sytuacji, w której dochodzi do świadomego podania wadliwej wartości przedmiotu zaskarżenia w celu uchylecia się od realizacji obowiązku wyliczenia, nawet trudnego, rzeczywistej wartości przedmiotu zaskarżenia. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 września 2006 r., sygn. II PZ 29/06, odrzucenie środka zaskarżenia może nastąpić wyjątkowo ale właśnie w sytuacji określenia wartości przedmiotu zaskarżenia za pomocą dowolnej kwoty, jedynie w celu pozornego spełnienia tego wymagania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.